

**DENIZ
KIY**

**BLÅ
ØJE**

(TÜRÜKÜ)

DIGTE

GYLDENDAL

Under emhætten
På terrassen

baba er på hospitalet igen

tørre led og ru hænder ryggens kollaps en tvunget sommer
i danmark

rengøringens slid får ham til at sige
jeg har nåle i benet

nu kan katten i det mindste passes
siger mor bag bekymringer og kvitteringer
der vågner om natten
er det huden eller leddet der gnaver
det er som om noget spiser sig igennem kroppen
fortæller hun senere under emhætten
at årene flyder igennem hende

på terrassen i sommerhuset
bag min søster falder havets bølger om træet
bladene ryster som morfars hænder
nervernes sitren
det de kaster af sig

om huden: Emek vil fortælle mig
om en mand der brasede ind på arbejdet
og hvad han havde at sige

jeg hører voldens vægt om håndleddene
at vores kropslige erfaringer ikke er ens
og jeg forstår sårenes gange under huden
hænder forsøgt lukket sammen
helingen under angreb
sprækkerne i huden
omsorgen er også vores nedslidte hænder

mørket vil fremtvinge lys langs kysten
aftenduggen være sparsom og hurtigt glemt
at være vågen med natten
alle søskende, alle fætre og kusiner
vi skal snakke og græde af sorg og glæde
huske at vi har været børn på værelser
som har råbt ad nætterne
som stod racisten på gangen
vi skal huske
vores stemmer
også var hænder
om hinandens albuer

liggende på terrassen
med øjne på den åbne nattehimmel

cikaderne cigaretterne
små lys vi har tændt omkring os

anne som græder stille
og Emek
hun klemmer hende tættere ind til sig
vi hører mor sige fra hjertet
inşallah, må jeres børn også opleve dette

det er somrene som endelig har fået et hjem
alle de års slid
loftet der sprækker mod
en åben himmel at give videre

støvet på vejen
det er som om
det har ligget stille
siden vi ankom

nogen siger til en yngre:
skynd dig
inden de kører
fyld spanden op med vand

vandet skal kastes
blive til åbninger
imellem støvet
floder
som en dag vil
føre os hjem igen

det er den ubarmhjertighed
vi sidder i
på bagsæderne
hver sommer
at græde igennem
åbne ruder
sige i munden på hinanden:
farvel, pas på dig selv, canim
vil du ikke nok passe på dig selv
hvis du ikke er her, hvad er jeg så?

under emhætten
på tekandernes metaloverflade
vores uadskillelige ansigter
det flydende og konstante
af flammer formet

hun hælder teen op
og tænder to cigaretter
den ene til mig
nærværet i handlingen
jeg ser alt hvad hun siger

du har ikke mere negl tilbage, çayını iç

jeg svarer hende
med det der er tilbage af ansigtet
tak, canımın içi

Emek grådkvalt i telefonen: det er dede, Deniz, dede deniz'de

boğuldu

her der

ingen blomster

kun ansigtet et vådt stenbrud at kaste sig rundt i

for de tusinder af kilometers sår spændt ud over himlen

vævninger der ikke kan føre os over lukkede grænser

vidderne dem jeg fylder med den tungeste røg man kan finde

alt det der ikke kan glemmes

og alt det der stadig ikke kan synges

min türkü må ende

som mit ansigt

kort og fucked

allahallah.